

Gospa Verner, po tem vprašanju malo zmôčena, spet odgovori, da bi se fantiča znebila: »Ni jih tam, moje dete, ni.«  
 Gustav se malo zamisli. »I, kako pa vejo to ljudi, ako jih tam ni.«  
 »Od časa do časa tje zajdejo — odgovori teta.«  
 »In cvetlice, ali berž tam izrasejo, kamor ljudi pridejo?«  
 »Gotovo; če se vsejejo.«  
 »Vendar same od sebe se ne najdejo?«  
 »Ne, ne.«  
 »To se meni zdi, teta! da je moral Bog oče cvetlice zavolj njih vstvariti in da so si ljudi samo takó povêdali, ker jim nikdo ne brani jih potergati. (Konec sledi.)

## Naroden običaj.

Med lanskimi popisi narodnih običajev pogrêšam med družini tudi v Poročah blizu Velkovca navadne pustne veselice. Zatorej se ponaglim, jih tukaj dragim rojakom naznaniti.

Na pustni torek popoldne se zberejo kmeti tistih krajev v kakej hiši, in se jamejo k igri pripravljati. Najprej zvolijo ednega za pusta, in mu dajo tudi ženo. Zvežejo ga potem v kako plahuto, da le samo glava, roke in noge vun molijo. V medoče ga černo namažejo, in mu velike roge na glavo postavijo. Ravno tako napravijo tudi ženo. Sedaj se tudi drugi oblečejo. Dvanajst se jih napravi kakor nogači, da voz obdajo, na katerem se pust in njegova žena peljeta. Ravno toliko se tudi jezdecv našema. Eden se obleče za duhovnika in dobi tudi dva fanta za strežeta. Ko je tako že vse pripravljeno, posade pusta in babo na voz, v katerega se štirji konji vprežejo. Na to začnejo trobiti, da je kaj in se naravnost v bližnjo kerčmo peljejo, kjer jih že mnogo ljudstva pričakuje. Tam pusta h kakemu stebru na dvorišču pritvežejo in ga s stražo obdajo. Sedaj se postavi duhovnik, ki je doslej pri pustu na vozu sedel, na kako višje mesto, in začne ljudstvu na dolgo in široko govoriti. Ko svojo besêdo dokonča, vzeme ponovco vode, ter jo po poslušavcih razlije. Potem se spet k pustu podá, in ga začne spovêdati in k bližnjem smerti pripravljati. Ko je to opravljeno, posadijo pusta drugič na voz, in ga peljejo pa polje, kjer so že vislice za njega postavljene. Tam ga začne duhovnik spet podučevati. Ko je to že storil, ga popade rabelj in mu konopec k vratu priveže. Posadijo ga na lestvico (lojtro) in ga začnó na viš potegovati. U tem hipu zagleda njegova žena, ktera se po tleh valja in joka, ednega jezdeca zmiraj bližaj pridirjati in z belo ruto (haderco) mahljati. Začne vpiti: »pardon! pardon! — in rabelj spusti svojo žertvo, da na tla pade. Na to začnejo vsi juckati, in nihčir ni bolj vesel, kakor pustova žena. Sedaj gredó vsi spet nazaj v kerčmo, kjer jih godci že težko pričakujejo. Tam se berž spreoblečejo, in rešen pust stopi prvi s svojo ženo na plesišče in zapoje

Juhe, juheja!

Pustna nedela

Lan' sem bil krapov sit,

Letas pa zela!

S tim začnejo plesati in vsaki je vesel, da je pust rešen bil.

J. Vedenik.